

Pep en de vuurpijl!

WilFab

WilFab (1957) kwam in 2018 bij de nachtopvang van Perspektief terecht. Sinds februari 2019 heeft hij weer een eigen woning. WilFab werkt bij Perspektief Werkt en neemt ons via deze columns mee in zijn ervaringswereld.

O ja het begint weer. Is het alweer een jaar geleden die ongein? Waarom dat geknal nou nodig is weet ik ook niet, maar echt leuk is het niet voor mij.

Het begint meestal half november al of eind november. Ik heb niet zoveel besef van tijd, maar het duurt altijd een paar weken en dan ben ik er weer vanaf. Je vraagt je misschien af waar ik last van heb. Nou, ik ga je dat even uitleggen. Ik heb last van jullie zogenaamde vuurwerk, vooral van die knallen. Gelukkig zit er dubbelglas in mijn huis, want anders zou het helemaal erg zijn.

“Een eigen huis, een plek onder de zon”.

Ja, me hoela, de zon is niet te zien en eigenlijk huur ik hier woon- en leefruimte om in ieder geval van de straat te zijn.

**"Ik tril en bibber
alsof ik een
juffershondje ben
en wacht gewoon
op de volgende knal."**

Elk jaar opnieuw heb ik last van die enorme knallen. Ze schijnen niet te begrijpen dat dat slecht is voor mijn oren. De laatste twee weken van het jaar staat er in mijn huis een boom. Maar niet zomaar een boom, een heel speciale met versieringen en “blauwe” lichtjes. Die boom staat er alleen voor de sier en ik mag hem dan ook niet gebruiken. Wat verder opvalt zijn de kaarsen die in het hele huis staan en warmte en licht afgeven. Hou me ten goede, het is dan wel gezellig en het lijkt wel of het dan ook lekkerder ruikt. Maar laat ik niet te soft worden, want voor mij is het een hondse periode. Wat gebeurt er dan met me? Nou heel

simpel, ik ben zo bang dat mijn vaste plekje op de bank niet gebruikt wordt. Ik weet niet waar ik het zoeken moet en eindig vaak achter de toiletpot, waar het in ieder geval lijkt alsof de knallen minder hoorbaar zijn.

Ik tril en bibber alsof ik een juffershondje ben en wacht gewoon op de volgende knal. Ik vind mezelf erg zielig, helemaal als het vrouwtje met me naar buiten gaat. Denk maar niet dat ik meewerk, want buiten is het geen lolletje.

“Kom maar” zegt ze dan, maar ik verzet me met hand en tand en maak het haar niet makkelijk. Ik zet m’n hakken in het zand en probeer het onvermijdelijke toch tegen te houden.

Na een paar druppeltjes tegen een hekje, schiet ik zo snel mogelijk weer naar binnen om daar weer op m’n vertrouwde plekje achter de WC pot te gaan liggen.

Na een bepaalde tijd wordt het weer rustig buiten en kunnen mijn oren, die 50x beter kunnen horen dan jullie, weer tot rust komen. Maar dan zijn we er nog niet, ik kan weer lekker op de bank, maar m’n vrouwtje heeft overdag een ‘huispak’ aan.

Met dat huispak gaat ze dan ook een boodschapje doen en ze neemt mij mee. Ik trek een gezicht van “Daar hoor ik niet bij”, maar alles beter dan dat vuurwerk.

Als alles weer een beetje normaal is ga ik uitrusten en meestal kruip ik op de bank onder een heerlijke warme deken.

Ik ben er weer voor een jaar vanaf en kan rustig buiten plassen en poepen, zonder gedoe. Als jullie volgend jaar wat meer rekening met me willen houden, graag! Want een vuurwerkverbod (o, heerlijk) zit er nog niet in.

Pootje van Pep met dank aan J.T.
WilFab